Интервю с Ерих, асистент редактор в „Der Stürmer“, Нюрнберг, 1988 г.

„Щастлив съм да кажа, че Der Stürmer, повече от всеки друг всекидневник или седмичен вестник, изясни на хората опасността от юдаизма по прост начин. Без Юлиус Щрайхер и неговия нападател значението на решението на еврейския въпрос би било реално за мнозина. Гражданите няма да бъдат гледани толкова критично, тя го то е така че надявай се колкото тези, които искат да знаят чистата истина за еврейския въпрос, ще прочетат Der Stürmer.

- Алберт Форстър, гаулайтер на Данциг, 1937 г.

Офисите на вестник "Der Stürmer" в Гданск, около 1935 г

Благодаря ви, че ми позволихте да говоря с вас. Какво Ви накара да се включите във вестника?

Ерих: Ти ще си единственият, който ще чуе това. Бях студент по журналистика и срещнах Филип Рупрехт, който имаше същите политически идеи като мен. [Рупрехт нарисува буквално хиляди еврейски карикатури за Der Stürmer под псевдонима „Fips“. Той също така рисува за известната детска книга „The Toadstool“ от 1938 г.] Той ме запозна с Юлиус Щрайхер през 1936 г. Бях приет в персонала и назначен като асистент на Ернст Хаймер.

[Хаймер пише за Der Stürmer, но също така е автор на детската книга „Der Giftpilz“ наред с други книги от Третия райх.] Живеех в част от Нюрнберг, наречена Фюрт, която имаше голямо еврейско население в сравнение с град Нюрнберг. Интересувах се от история и особено от евреите в Европа. Щрайхер беше много щастлив да срещне млад човек, който беше също толкова ентусиазиран от тези теми, колкото и него. Работех във вестникарската компания и често говорех с Ернст по телефона, който ме помоли да направя проучване за него по тема, за която искаше да пише. Прекарах много време в архивите, изучавайки ръкописи, засягащи темата за евреите и християнството. бих

Филип Рупрехт беше под псевдонима Фипс
Главен карикатурист на антиеврейския седмичник Der нападател

също често се плаща, за да пътуват, за да правят изследвания. Der Stürmer беше популярен вестник в Германия, а по-късно и в Европа.

Бихте ли описали себе си като антиеврей?

Ерих: Не, не мисля така и нека обясня. Първо обичам хората си и искам да ги защитя, като говоря истината. Това не означава, че я мразя, че казва истината. Винаги трябва първо да обичаме народа си, но не и да го мразим. Мразехме това, което се случваше с нашия народ и това ни доведе до евреите, които стояха зад него. Както много други германци, можех да кажа, че нещо не е наред с тази група. Те бяха нищожно малцинство в тази страна, но държаха по-голямата част от властта и богатството и умело се криеха зад маска, така да се каже. Те проектираха образа на бедни, безсилни и отворени към всякакви идеи. Действията им обаче бяха много различни.

Те се опитваха да действат и да изглеждат немски възможно най-добре, но чертите на лицето им ги издаваха отново и отново. Искаха се един друг

Павилион за вестници в Берлин, 1929 г

не отговаряха напълно и много работеха, за да останат невидими, докато унищожаваха нашата култура. Те станаха по-смели и поискаха премахването на нашата култура. Християнството беше атакувано, както и Църквата. Казват, че са проникнали в Църквата, за да я унищожат отвътре. Някои свещеници бяха отстранени, тъй като не можаха да докажат, че са арийци и имат всички характеристики на евреи. Те се оказаха тези, които разпространяваха расово унищожение и хомосексуализъм сред своите последователи.

В края на 20-те години те не могат да избягат от еврейското влияние в големите градове. Те бяха филмови режисьори, банкери, адвокати, брокери и всички други богати бизнесмени. Причината, поради която знаех това, е, че баща ми загина в първата война, майка ми почина през 1919 г. поради английската блокада, която остави много недохранени и болни, така че моите баба и дядо ме отгледаха. Дядо ми познаваше много добре евреите и ме научи как да ги виждам; това беше обичайно в Европа по онова време, те не можеха да се скрият достатъчно дълбоко. Той ме научи да търся тъмните очи и изкривения нос, цвета на кожата, очите като мъниста, ушите на плъхове и имената, които бяха взели. Евреите са лесно разпознаваеми, тъй като проявяват расови характеристики; те се опитват да се слеят, за да променят това, но чертите се появяват.

Бернхард "Изидор" Вайс

Така че можех да видя във вестниците, че евреите са изключително много представени в Германия.

Дори сводниците, престъпниците и блудниците на деца са били предимно евреи. Беше толкова лошо, че в Берлин беше назначен началник на еврейската полиция, за да омаловажава и прикрива престъпленията, които са извършили. Той работи неуморно, за да сложи край на нацистите в Берлин и след това избяга от страната, когато играта приключи.
Бях наясно с този проблем, но никога не съм мразил евреите. Работих, за да разкрия тяхното лицемерие и тайната война, която водеха срещу нашия народ.

Юлиус Щрайхер по време на екскурзия през 1935 г

Какво друго знаете за Юлиус Щрайхер?

Ерих: Той беше добър шеф, много дружелюбен и бавен на гняв. Направих много грешки в началото и той и Ернст прощаваха много и бяха страхотни учители. Много се говори за Щрайхер днес, Съюзниците имаха специални хора, търсещи из цяла Европа всякакви пикантности за него. Както знаете, той беше екзекутиран като мъченик на бесилото.

Представи си това. Той беше частен предприемач, управляващ легален вестник, и победителите можеха да го убият само за това, че каза мнението си

публикувани. Лицемерието на победителите е наистина удивително.

Страйдър беше много популярен и беше канен на много празници и вечери, особено тъй като принадлежеше към старата гвардия и беше носител на Ордена на кръвта. Той често говореше за богатите и известните, които познаваше, и дори в чужбина, за това колко расово осъзнати са хората. Жена му често носеше лакомства за нас, синовете му също работеха във вестника и пишеха разкази или наборни текстове. Първоначално имахме момиче на име Адел, което стана негов личен секретар и дойде във фермата му по-късно през войната.

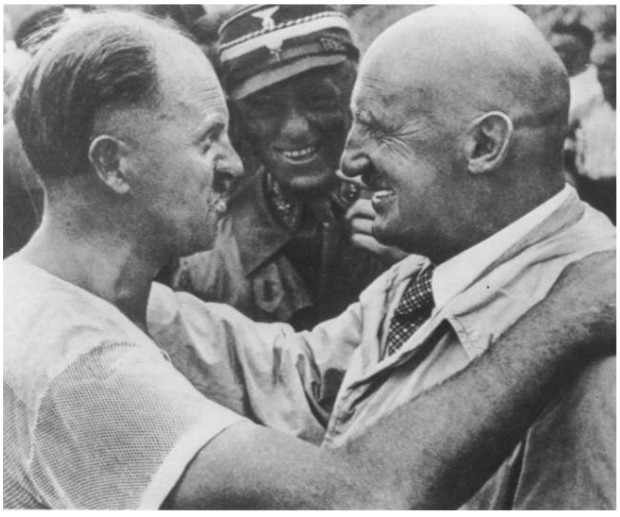

Той винаги ни даваше бонуси на Коледа и се уверяваше, че всяка наша нужда е задоволена. Спомням си едно време, когато отивах да работя с мостри от статиите на Ернст, когато се опитах да се кача в трамвая и изпуснах папката и разпръснах съдържанието. Шофьорът ми се развика и ме смъмри, че съм го спрял. Мислех, че това е грубо и лошо възпитание и се разстроих, когато стигнах до офиса. Щрайхер ме попита какво има в задника и аз му разказах всичко. Той се обади в офиса на шофьора и поиска шефът на трамвайната компания да му се обади. Десет минути по-късно шофьорът се обади и му казаха да освежи поведението на водача.

Наистина нямам какво лошо да кажа за човека, днес се говори, че мнозина в партията не го харесвали. Той имаше своите недостатъци и тъй като беше популярен, се разпространяваха много слухове за него. Винаги съм се чудил дали могъщи евреи, които все още имаха ушите на някои партийни служители, разпространяват тези слухове. Той беше много добър шеф. Спомням си също, че той използваше затворници за работа във фермата си. Адел ми каза, че е имал проблеми, защото им е дал свобода. Единият беше от Франция и той му позволи да се прибере у дома, за да посети болната си майка.

Тази снимка е открадната с други от имението на Щрайхер от американски войник. Те са записани през 30-те години на миналия век.

Щрайхер се погрижи за нея да се погрижат добре и го пусна, когато пожелае. Осигурявал на служителите си, както ги наричал, пропуски за пътувания. Един от тях отиде до стар манастир в Ротенберг, за да вземе специална бира. Там срещнали внимателен полицай, който се разстроил, че затворниците тичали като на почивка. Той беше наказан за това, но не го интересуваше, защото не беше жесток. Понякога идваха във вестника, за да почистят и да направят поддръжка, след което обядвахме с тях. Някои от момичетата бяха платени работници от Изтока и много популярни.

Споменахте, че партийните функционери не го харесвали, така чух. Можете ли да коментирате?

Ерих: Да, както знаете, той имаше проблеми, защото извади на светло злодеяния, които видя в другите. Но той живееше в стъклена къща и когато нападна лошите в правителството, те го преследваха. Спомням си, че по време на ноемврийските бунтове от 1938 г. [т.н

наречена „Кристална нощ“] аплодира атаките и каза, че това е законно възмущение. По-късно той обвини други в насърчаване на бунтовете, които навредиха на имиджа на Германия, а след това те удобно посочиха, че той ги е насърчил. Това беше неудобно за синовете му.

Чух, че е имал спор и с райхсминистър Гьоринг. Гьоринг беше богат аристократ, който имаше много приятели евреи и не обичаше да ги дискредитира. Той нападна Щрайхер и тези атаки му отвърнаха. Гьоринг винаги е бил начело, когато става въпрос за нови неща в Райха. Той присъстваше на болничен панаир, когато Щрайхер предложи да роди дъщеря си по неестествен начин, след като видя нова технология. Това вбесява Гьоринг и той се опитва да закрие вестника.

ферма на Юлиус Щрайхер във Фюрт (Pl e ke sto f), която сега му служи като тренировъчна площадка в земеделски спорове между евреи. Снимка, направена през 1946 г., по време на американската репарационна мисия. да се намеси и позицията му по отношение на Едуин Поли е бил посланик на САЩ в Съюзническата репарационна комисия от 1945 до 1947 г. (този, който е използван, за да изложи мнението си, комитет, който оценява репарациите, които силите на Оста могат да си позволят да платят на победителите) . което понякога води до това, че и двете страни му се ядосват за намесата. Заради тези проблеми той беше освободен от ръководен пост в партията и поставен начело на вестника. След това той става по-затворен и когато жена му умира през 1943 г., той остава във фермата си. След това той се опираше все повече и повече на Адел, която нямаше нищо против, тъй като тя беше много грижовен човек и природата й беше да лекува болката.

Винаги съм се чудил за Кристалната нощ. Какво си спомняте и Щрайхер подкрепяше ли ви?

Ерик: И да, и не. Първоначално той приветства бунтовете, като каза, че мрази това, което са направили евреите, но също така не искаше лоша преса за Хитлер и нацизма. Той обвини мързела на партийните служители, че не са действали достатъчно бързо, за да спрат безредиците. Тук, в Нюрнберг, еврейските синагоги бяха подпалени, както и някои еврейски магазини, а евреите, които се противопоставиха на тълпата, бяха нападнати, някои убити. Искам обаче да ви разкажа как се появи, защото има много повече от това, което изглежда на пръв поглед. От ранните дни на нацистката партия убиването на тези, които са лесни мишени, е било тактика, използвана от техните врагове. Като доказателство за това в Мюнхен се съхранява голяма книга на мъчениците. Веднага след като фюрерът беше избран, евреите в други страни обявиха война и започнаха да убиват нашите служители и това се случваше по-често, отколкото вестниците искат да признаят. Дори в Германия имаше убийства през 1933 г., въпреки че Хитлер се опита да намери решения с ционистите.

ЕРНСТ ЕДУАРД от РАТ (1909-1938). немски дипломат. Трупът на Ратс в болница в Париж, след като е бил смъртоносно прострелян от Хершел Гринспан, ноември 1938 г.

Последната капка дойде през ноември 1938 г., когато Рат [немски дипломат във Франция] беше убит и той беше известен, така че това разстрои мнозина. Пресата се опита да не прави голяма работа от това, но актът не можеше да бъде омаловажаван, тъй като убиецът му отново беше евреин. това се случи

в един от най-свещените дни за купона. Много студенти, настоящи и бивши мъже от SA и цивилни започнаха да се надигат и да атакуват всичко еврейско. По-късно евреите са арестувани за антихитлеристки графити. Те рисуваха на улицата или по стените, така че бяха принудени да почистват мръсотията. Сега показват снимките като доказателство за преследването.

Мога да потвърдя, че видях тълпата тук, в Нюрнберг, която висеше там. Казват, че се ядосвали повече, колкото повече се мотаели наоколо. По-късно, когато погледнах през прозореца, видях дим да излиза от синагогата и разбрах, че са я подпалили.

Руините на православната синагога в Essenw ei nst raß e, Фюрт след "Кристална нощ"

Чух пожарната да идва, но не можеха да направят много. Щрайхер ни повика в компанията, за да напишем статии за това, но той също беше вбесен от този проблясък на сляпа ярост. Той смяташе, че е необходим по-внимателен и дисциплиниран подход, за да бъдат изведени евреите от града. Знам, че е наредил да се разруши една синагога; Мисля, че е нарушила правилата за зониране или нещо подобно. Той използва това като пример за сломяване на властта им.

Евреите от Германия видяха своя справедлив гняв срещу еврейските терористи и кой би могъл да забрави тяхната защита на марксизма?

Във вашата страна японските граждани трябваше да изтърпят омраза заради събитие, което не са причинили. Това показва колко много колективната вина преследва хората. Някои от работната сила не можеха да направят разлика между двете. Синовете му по-специално настояваха за статии, призоваващи за пълно премахване на всички евреи от Райха и всички християнски страни. За някои нямаше „добър евреин“ и всички трябваше да бъдат принудени да се върнат в страните, от които идват.

Имайки предвид всичко това, вярвате ли, че Холокостът се е случил и чувствате ли се отговорен за това?

Ерих: Трябва да внимаваме с този въпрос, защото не е възможно да говорим за него открито. Не знаех нищо за случващото се в лагерите. Щрайхер никога не го е споменавал и всичко, за което говорихме, беше желанието евреите да бъдат върнати на Изток, откъдето са дошли. Знам, че евреи са били депортирани от цяла Европа, това не е било скрито, и всичко, което ни е казано, е, че са били изпращани на изток, за да бъдат презаселени.

Отново, не всички евреи са били изгонени; ако са служили на империята, или са били аполитични, или са били женени за християнин, те са били оставени сами.

От разговори с хора, замесени след войната, изглежда, че планът е бил евреите да бъдат доведени в Русия и да бъдат презаселени. Имах приятел, който работеше в офиса на SS, който управляваше тази акция. Той дори каза, че на много е било платено да се преместят в Палестина. Богатите, търсени като узурпатори и крадци, тръгнаха след тях

Tau ent zi en Gi rl s(проститутки от по-нисък клас) във Ваймар, Берлин, 1920 г

Америка и Великобритания и подстрекавани срещу Хитлер от безопасността на новата си родина. Нямам угризения, казахме истината за историята на тези хора, доколкото можахме. Те дойдоха в нашата земя, натрупаха огромно богатство и след това започнаха война срещу нас, като ни наложиха техния начин на живот.

Описанието на снимката гласеше: Вие освободихте немската мрежата от лицемерие на измами, подкупи и изнудване . Ще забележите също , че някои от уеб нишките се направено им.

Винаги, когато имаше среща за ограничаване на правата или даване на специални привилегии на някаква неясна група, евреите винаги стояха зад нея. Бореха се за извращаването на половете и съблазняваха омъжените жени, използваха ги и после ги захвърляха като стар парцал. Във Ваймарския период, наричан еврейската ера, самоубийствата рязко се увеличиха, тъй като жените бяха дрогирани, използвани за секс, малтретирани и продавани, а мъжете бяха безсилни да го спрат, тъй като строгите закони правеха говоренето срещу направените евреи престъпление.

Почти винаги е било еврейско лице или име зад престъпления като контрабанда, наркотици, организирана престъпност, садистичен корицата на изданието от юни 1935 г. на Der Stürmer. Паякът: Това произведение на изкуството красеше се забиха в мрежата. Уловен от ласкави тонове. Разкъсайте се заседнал. Ще забележите също , че някои от уеб нишките съдържат думите „ласкателно“, „ласкане“, „обещания“ и „гушкане“. Те бяха малко малцинство, но те извършиха огромното мнозинство от тези действия. Разбирах гнева на хората, когато видяха това, и се радвах, че мога да помогна за повишаване на осведомеността за тази опасност сред повече хора. Това, което им се случи, не бих пожелал на никого, но техните омразни лидери го причиниха, като призоваха към война, нещо, в което еврейските финансисти исторически са били много добри. Те водеха свещена война срещу нас и победиха.

Яд ме е, че тези хора идваха при нас, хранеха се с нас, възползваха се от нас и когато ги наказахме и разобличихме, те започнаха война, за да унищожат това, което мразеха.
Те причиниха смъртта на хиляди техни хора и след това ни обвиниха, измисляйки истории за фабрики за убийства и масови убийства. Така те ни отмъстиха, използвайки собствените ни расови роднини.

Какво се случи с вас по време на войната?

Ерих: Работих във вестника до последно. Беше много добра работа с много предимства. Бях освободен от военна служба, защото имах сърдечен шум. Останах във Фюрт, който беше пощаден от тежки бомбардировки, защото много евреи все още живееха там. През 1940 г. бяхме повредени и по време на войната имаше още няколко атаки срещу летището и близките фабрики. Нещата не се влошават до 1944 г., когато Съюзниците атакуват всичко, което могат.

Условията на работа бяха много добри за мен. Веднага след като даден брой приключи, ни беше дадена почивка за възстановяване. Срещнах красива секретарка и започнах връзка през 1940 г. През 1943 г. се оженихме и Щрайхер ни изпрати в Биариц за медения ни месец за две седмици. Това включваше пари за храна и екстри и бяхме много благодарни за това.

Братът на жена ми е служил в противовъздушна батарея тук, в Нюрнберг. Можехме да чуем оръжията му да стрелят непрекъснато по време на въздушните нападения. Алармите се включваха редовно в Нюрнберг, което често прекъсваше работата ни и понякога водеше до ненужни смъртни случаи, тъй като хората започнаха да отхвърлят алармите като ненаши. Когато краят наближи, спряхме производството, мисля в началото на 45-та, и избягахме при приятел в Харолдсбург. струни

Разрушеният Нюрнберг

Това цветно изображение на разрушения Нюрнберг е направено от американския фотограф Рей Д'Адарио през лятото на 1946 г., повече от година след края на военните действия в Нюрнберг. На него ясно се виждат раните, причинени от въздушните нападения. 41 атаки от въздуха са записани в стандартни работи между 1941 и 1945 г.

ни пожела успех и си спомням, че беше много фаталистичен и каза, че за него всичко е свършено и той ще се срещне с врага.

Тогава го видях за последен път. Той се връщаше към фермата със синовете си, Адел и една от украинките. И за нас свърши. Съюзниците принудиха всички да докажат какво са направили по време на войната. Показах си свидетелството за освобождаване и казах, че съм загубил другите си документи при бомбардировките и че съм обикновен печатар. Не ми се ходеше в някой от съюзническите лагери. Четох, че по-късно е имало проблеми с еврейски пазачи, които бият германци и всякакви видове отмъщение.

Бях отвратен от трибуналите и ги смятах за фарс. Германия получи още мъченици за бъдещето на нашата вяра. Един ден светът ще разбере, че те са загинали невинни и са били жертва на еврейска омраза.

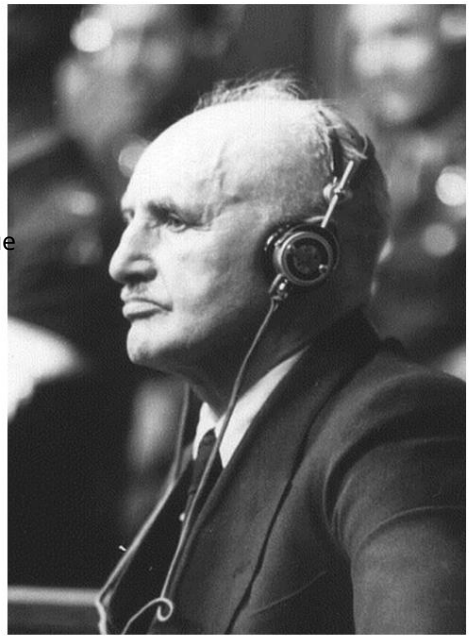

На 1 октомври 1946 г. Юлиус Щрайхер е информиран под формата на осъдителна присъда, че враговете на войната са решили да го убият. На 16 октомври 1946 г. в Нюрнберг се извършва съдебното убийство чрез обесване. Прахът му е разпръснат във Венцбах от окупационните сили на САЩ.

Последните му думи бяха:

„Хайл Хитлер! Това е иди моят фестивал Пурим 1946 г. Аз при Бог. Болшевиките ще обесят един ден и теб.”

Нападателят

Юлиус Щрайхер

Фюрерът е жив.

Фюрерът не е мъртъв! Той продължава да живее в творението на своя благочестив дух. Тя ще надживее живота на тези, обречени от съдбата да не разберат фюрера, докато е бил жив. Ще потънат в гроба и ще бъдат забравени. Но духът на лидера ще има ефект върху бъдещето и ще стане изкупител на своя поробен народ и на измаменото човечество.

Юлиус Щрайхер - Политическият завет (1945)